

היך עבידא - כיצד.

הלכה - מדרבנן, אלא אם כן הביא לכך פסוק (יד מלאכי אות תסה).

הנייה - הנאה.

הפיטרופין - אפטרופוסין.

ווא, ווה - אבא (שם חכם, למשל "רבי חייא בר ווא" שהוא "רבי חייא בר אבא" בבבלי).

ואדין את לזו - עוד אתה צריך לזו? עוד אתה מתקשה בזה? (בתמיהה).

ומר - ואמר.

חד אמר וכו' וחרנה (או: וחורנה) אמר וכו' - שני אמוראים, אחד אמר כך והאחר אמר כך

(כמו "חד אמר וכו' וחד אמר וכו'" בבבלי). וכאשר הירושלמי לא מוסיף "ולא ידעין מאן

אמר דא ומאן אמר דא" (ולא יודעים מי אמר כך ומי אמר כך) כוונתו שהאמורא הראשון

שהוזכר אמר את הדעה הראשונה והשני אמר את השניה. למשל: "רבי חננא ורבי

מנא חד אמר עד כזית וחרנא אמר עד פחות מכזית" (ברכות פ"ו ה"א [מג:]). הכוונה

היא שרבי חננא הוא האומר עד כזית ורבי מנא הוא האומר עד פחות מכזית (מראה

הפנים שבת פ"ז ה"א [מא:]).

חומר - חומרא.

חט - חטא.

חכמים - לפעמים פירושו תנא קמא (כי הירושלמי לא משתמש בלשון "תנא קמא" (חומת ירושלים

שער ו, נדפס בתחילת הירושלמי)).

חמא - ראה.

טבאות - טוב (כמו "טבא" (מראה הפנים בבא בתרא פ"ב ה"א [ז: ד"ה רבי])).

יאות - נכון, יפה (כמו "יאה"), ולפעמים הוא לשון של ראייה.

ייבא כהדא - יבוא כזה (לשון ראייה).

כא (לגבי מקומות) - כאן (כמו "הכא" בבבלי), ולפעמים פירושו בארץ ישראל (כמו ש"הכא"

בבבלי פירושו בבבל). לגבי סוגיות שמקשים מסוגיא על סוגיא, לעיתים הירושלמי

הופך את "כא" ו"תמן" (שם), דהיינו "תמן" היא סוגייתנו ו"כא" היא הסוגיא

שבמקום אחר, והטעם לזה הוא שכל השקלא וטריא הזו נשנתה בירושלמי במקום

אחר (שבו "כא" הוא כאן ו"תמן" הוא שם), והועתקה למקום זה באותה לשון (רמב"ן

שבועות מג. ד"ה וכתב).

כולהם, כולהן - כולם, כולן.

כילו - כאילו.

כל עמא - כולם (כמו "כולי עלמא" בבבלי).

כיני מתניתא - כך כתוב, כך יש לפרש את המשנה (מלשון "כן היא מתניתא", כמו "הכי קתני"

בבבלי), ולפעמים פירושו שצריך לגרוס אחרת במשנה (כמו "תני" בבבלי).

כצוצרה, כצוצטרה - גזוזטרא.

לא בדא - אין מקום לחשוב כך.

לבא - לכתחילה (מלשון "לעתיד", שאפשר לנהוג כך גם לעתיד ולא להכשיר רק בדיעבד את העבר).

לוכל - לאכול.

לון - להם (כמו "להון" בבבלי).

ליידא מילה - לאיזה צורך, לאיזה עניין.

ליעזר - אליעזר.

לעזר - אלעזר.